

ผลคำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบริการเครื่องฉาย (VPF)

ระหว่าง	คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า	ผู้ร้อง
	บริษัท ม. บริษัท อ.	ผู้ถูกร้องที่ ๑ ผู้ถูกร้องที่ ๒

ข้อร้องเรียน

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้ามอบหมายเลขาธิการคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ตรวจสอบข้อมูล กรณีผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ เรียกเก็บค่าธรรมเนียมบริการเครื่องฉาย (Virtual Print Fee หรือ VPF) จากผู้ผลิตภาพยนตร์หรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ทุกราย โดยมีลักษณะการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมที่ไม่เท่ากันและไม่มีการกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดที่แน่นอนในบางราย การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ จึงอาจเข้าข่ายเป็นความผิดตามมาตรา ๕๐ และหรือ มาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงจากการแสวงหาพยานหลักฐาน ปรากฏว่า ในอดีตการถ่ายทำภาพยนตร์เป็นการถ่ายทำด้วยระบบฟิล์ม ๓๕ มิลลิเมตร ซึ่งทุกฉากที่ถ่ายทำจะถูกบันทึกไว้ในม้วนฟิล์ม หากมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นจะต้องทิ้งฟิล์มม้วนนั้นแล้วถ่ายทำใหม่ ภายหลังเมื่อพัฒนาระบบฟิล์มเป็นระบบดิจิทัลซึ่งมีการเก็บข้อมูลในรูปแบบไฟล์อิเล็กทรอนิกส์จึงสามารถลบหรือแก้ไขได้ง่ายขึ้น และยังทำให้ภาพยนตร์มีความคมชัดคุณภาพของภาพสม่ำเสมอ อันเป็นการลดต้นทุนของผู้ผลิตภาพยนตร์ ทั้งต้นทุนในการคัดลอกฟิล์มและต้นทุนในการขนส่งฟิล์มไปฉายในแต่ละพื้นที่ ในขณะที่โรงภาพยนตร์เห็นว่า การเปลี่ยนระบบดังกล่าวเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีซึ่งไม่ส่งผลให้รายได้ของโรงภาพยนตร์เพิ่มขึ้น อีกทั้งยังทำให้โรงภาพยนตร์ต้องแบกรับต้นทุนในการเปลี่ยนเครื่องฉายภาพยนตร์ รวมถึงค่าเซฟเวอร์และระบบเสียง (Sound Processor) ดังนั้น ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในต่างประเทศจึงเสนอที่จะช่วยจ่ายเงินสนับสนุนการลงทุนเปลี่ยนระบบเครื่องฉายดังกล่าวให้แก่โรงภาพยนตร์หรือที่เรียกว่า ค่าธรรมเนียม Virtual Print Fee (VPF)

/การจัดเก็บ...

การจัดเก็บค่าธรรมเนียม VPF ในต่างประเทศดำเนินการผ่านบุคคลที่สามหรือบริษัทตัวกลาง (Integrator) ซึ่งจะทำหน้าที่เรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ที่นำภาพยนตร์เข้าฉายในโรงภาพยนตร์ทุกราย ไม่ว่าจะผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่ ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายเล็ก ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ทางเลือกจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียม VPF ตามที่กำหนดไว้ในสัญญา โดยหลังจากบริษัทตัวกลางได้รับเงินค่าธรรมเนียม VPF แล้ว จะจ่ายเงินสนับสนุนการเปลี่ยนระบบให้แก่โรงภาพยนตร์ต่อไป การจ่ายเงินสนับสนุนดังกล่าวจะมีการกำหนดระยะเวลาคงที่ คือ ประมาณ ๕ - ๖ ปี จากนั้นผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายที่นำภาพยนตร์เข้าฉายจะไม่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียม VPF อีก และเมื่อค่าใช้จ่ายในการเปลี่ยนระบบของโรงภาพยนตร์ได้รับการสนับสนุนจนคืนทุนแล้ว หรือครบตามที่กำหนดในสัญญาที่ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ทำกับบริษัทตัวกลางแล้ว (ขึ้นอยู่กับว่าระยะเวลาใดจะถึงก่อน) บริษัทตัวกลางจะไม่จ่ายเงินสนับสนุนให้แก่โรงภาพยนตร์อีกต่อไป ทั้งนี้ ในระหว่างที่บริษัทตัวกลางยังจ่ายเงินสนับสนุนบริษัทตัวกลาง (หรือธนาคารแล้วแต่กรณี) จะมีสถานะเป็นเจ้าของเครื่องฉายภาพยนตร์ โดยหลังจากจ่ายเงินสนับสนุนจนคืนทุนหรือครบตามสัญญาแล้ว โรงภาพยนตร์จึงจะมีสถานะเป็นเจ้าของเครื่องฉายภาพยนตร์นั้น ๆ และจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการซ่อมบำรุงที่จะเกิดขึ้นต่อไป ซึ่งรูปแบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียม VPF ดังที่กล่าวมานี้ บริษัทตัวกลางจะได้รับค่าธรรมเนียมการบริหารจัดการเป็นการตอบแทน อย่างไรก็ตาม สัญญาการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF อาจมีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ เช่น บางประเทศจะทำสัญญาระยะยาวกับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่ แต่ทำสัญญาระยะสั้นกับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์อิสระ หรือบางประเทศจะกำหนดค่าธรรมเนียม VPF ของผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ทุกรายในอัตราคงที่และลดลงตามระยะเวลาที่ภาพยนตร์เข้าฉาย เป็นต้น

สำหรับประเทศไทย ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้นำการจัดเก็บค่าธรรมเนียม VPF มาใช้เช่นเดียวกัน แต่ดำเนินการโดยผู้ถูกร้องที่ ๑ และหรือผู้ถูกร้องที่ ๒ ขึ้นอยู่กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์นำภาพยนตร์เข้าฉายในโรงภาพยนตร์ของผู้ใด โดยไม่มีบริษัทตัวกลางเป็นผู้ดูแล ซึ่งผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ ทำสัญญาการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่ และผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในแต่ละภูมิภาค หรือที่เรียกว่า “สายหนึ่ง” (ตัวกลางในการนำภาพยนตร์เข้าฉายในต่างจังหวัด ยกเว้นจังหวัดเชียงใหม่) เป็นระยะเวลา ๕ ปี โดยหลังจากครบกำหนด ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่ไม่ต้องชำระค่าธรรมเนียม VPF อีกต่อไป สำหรับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยหรือรายอิสระ จะไม่มีการทำสัญญาการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จึงเป็นการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมที่ไม่มีกำหนดระยะเวลาสิ้นสุด

อัตราค่าธรรมเนียม VPF ที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ เรียกเก็บจากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ไม่เกิน XX,XXX บาท ต่อการฉายภาพยนตร์ ๑ เรื่องต่อ ๑ สำเนาภาพยนตร์ระบบดิจิทัล ขึ้นอยู่กับข้อตกลงของผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์กับโรงภาพยนตร์ ในส่วนของการเก็บค่าธรรมเนียม VPF ในกรุงเทพฯ และจังหวัดเชียงใหม่ ผู้ถูกร้องที่ ๑ เรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์โดยตรง ส่วนจังหวัดอื่น ๆ เรียกเก็บผ่านสายหนึ่ง ทั้งนี้ ผู้ถูกร้องที่ ๑ ไม่มีสัญญาการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อย แต่ใช้วิธีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF แบบเป็นรอบตามจำนวนที่ฉายจริง โดยสามารถเจรจาต่อรองได้ แตกต่างจากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่ และสายหนึ่งที่ต้องชำระค่าธรรมเนียม VPF ตามที่กำหนดไว้ในสัญญา เนื่องจากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่นำภาพยนตร์เข้าฉายในโรงภาพยนตร์อย่างน้อย ๑๐ เรื่องต่อปี มีกำหนดการเข้าฉายที่แน่นอน และเป็นภาพยนตร์ที่ทำรายได้ในตลาดค่อนข้างมาก แต่ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยนำภาพยนตร์เข้าฉายเพียงปีละ ๑ ถึง ๒ เรื่องหรือในบางปีอาจไม่มีภาพยนตร์เข้าฉาย ประกอบกับภาพยนตร์ที่ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อย

นำเข้าฉายมักจะประสบปัญหาขาดทุนจนไม่สามารถชำระค่าธรรมเนียมดังกล่าวได้เลย ซึ่งผู้ถูกร้องที่ ๑ ก็มีได้ดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยแต่อย่างใด

สำหรับต้นทุนของผู้ถูกร้องที่ ๑ ในการเปลี่ยนเครื่องฉายภาพยนตร์เป็นระบบดิจิทัล (ข้อมูลถึงปี ๒๕๖๒) รวมเป็นเงินทั้งสิ้นประมาณ X,XXX,XXX,XXX.XX บาท ไม่รวมค่าใช้จ่ายในการจัดการหลอดซีนอน ค่าซ่อมแซม ดูแลบำรุงรักษา ปรับปรุงคุณภาพ คุณสมบัติ และเทคโนโลยี และมีรายได้จากการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF (ข้อมูลถึงเดือนมีนาคม ๒๕๖๓) รวมเป็นเงินทั้งสิ้นประมาณ XXX,XXX,XXX.XX บาท ปัจจุบัน ผู้ถูกร้องที่ ๑ อยู่ในระหว่างการพิจารณาเลิกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตภาพยนตร์ไทย เพื่อช่วยเหลือผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยและเปิดโอกาสให้ภาพยนตร์ไทยสามารถแข่งขันได้มากขึ้นตามสภาพเศรษฐกิจและสภาวะการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน

ส่วนค่าธรรมเนียม VPF ที่ผู้ถูกร้องที่ ๒ เรียกเก็บจากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์แตกต่างกันไป ๓ ลักษณะ ดังนี้ (๑) แบบ Full Rate คือ กรณีฉายภาพยนตร์ในสัปดาห์ที่ ๑ จำนวนขั้นต่ำ ๔ รอบต่อ ๑ โรงภาพยนตร์ และในสัปดาห์ที่ ๒ จำนวนขั้นต่ำ ๓ รอบต่อ ๑ โรงภาพยนตร์ โดยเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่ จำนวน XX,XXX บาท ต่อโรงภาพยนตร์ ต่อเรื่อง และจากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยหรือรายอิสระ จำนวน XX,XXX บาท ต่อโรงภาพยนตร์ ต่อเรื่อง (๒) แบบ Weekly Rate คือ กรณีฉายภาพยนตร์สัปดาห์แรกเพียงสัปดาห์เดียว จำนวนขั้นต่ำ ๔ รอบต่อ ๑ โรงภาพยนตร์ โดยเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่ จำนวน X,XXX บาท ต่อโรงภาพยนตร์ ต่อเรื่อง และจากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยหรือรายอิสระ จำนวน XX,XXX บาท ต่อโรงภาพยนตร์ ต่อเรื่อง และ (๓) แบบ Free rider คือ กรณีผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยหรือรายอิสระนำภาพยนตร์เข้าฉายแบบไม่เต็มโรงภาพยนตร์ (ไม่ถึง ๔ รอบต่อ ๑ โรงภาพยนตร์) เก็บค่าธรรมเนียม VPF จำนวน XXX บาท ต่อรอบโดยสามารถเจรจาต่อรองได้หากระยะเวลาในการฉายภาพยนตร์น้อยกว่าที่ตกลงกันไว้ ทั้งนี้ เหตุผลที่ผู้ถูกร้องที่ ๒ เก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยแตกต่างกัน เนื่องจากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่นำภาพยนตร์เข้าฉายสม่ำเสมอและเป็นคู่ค้าที่มีการทำธุรกิจต่อเนื่องยาวนาน ขณะที่ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยไม่สามารถประมาณการจำนวนภาพยนตร์ที่จะเข้าฉายในแต่ละปีได้และเป็นคู่ค้าที่ทำธุรกิจเป็นครั้งคราว อาจจะไม่คุ้มหรือต่ำกว่านั้น การเก็บค่าธรรมเนียมในอัตราที่เท่ากันจึงไม่มีความเหมาะสมในการทำธุรกิจและไม่เป็นไปตามหลักปฏิบัติทางการค้าทั่วไป ผู้ถูกร้องที่ ๒ จึงทำสัญญากับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยบางราย และกำลังดำเนินการจัดทำสัญญากับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยทุกรายให้มีกำหนดระยะเวลาในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF ที่ชัดเจนซึ่งรายละเอียดของสัญญาอาจมีความแตกต่างกันไป แต่ก็ยังสามารถเจรจาต่อรองค่าธรรมเนียม VPF ได้หากมีเหตุอันสมควร

สำหรับต้นทุนของผู้ถูกร้องที่ ๒ ในการเปลี่ยนเครื่องฉายภาพยนตร์เป็นระบบดิจิทัล (ข้อมูลถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๓) รวมเป็นเงินทั้งสิ้นประมาณ XXX,XXX,XXX.XX บาท ไม่รวมค่าใช้จ่ายในการดูแลบำรุงรักษา หลอดซีนอน และค่าอะไหล่ และมีรายได้จากการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF (ข้อมูลถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๖๓) รวมเป็นเงินทั้งสิ้นประมาณ XXX,XXX,XXX.XX บาท

/ประเด็นวินิจฉัย...

ประเด็นวินิจฉัย

กรณีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

๑. ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ เป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกระทำการในลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

๒. ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ กระทำการใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่นในลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คำวินิจฉัย

การพิจารณาว่าผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ เป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกระทำการในลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ นั้น ต้องพิเคราะห์เบื้องต้นก่อนว่า ผู้ถูกร้องเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดหรือไม่

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕ บัญญัติว่า ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจรายหนึ่งหรือหลายรายในตลาดใดตลาดหนึ่ง ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาดและยอดเงินขายเกินกว่าเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยให้นำปัจจัยสภาพการแข่งขันของตลาดอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง แล้วแต่กรณี มาประกอบการพิจารณา ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด พ.ศ. ๒๕๖๑ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ ข้อ ๓ กำหนดว่า “ให้ผู้ประกอบธุรกิจที่มีส่วนแบ่งตลาดและยอดเงินขาย ดังต่อไปนี้ เป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด (๑) ผู้ประกอบธุรกิจรายใดรายหนึ่ง ในตลาดสินค้าใดสินค้าหนึ่ง หรือบริการใดบริการหนึ่งที่มีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมาตั้งแต่ร้อยละห้าสิบขึ้นไป และมียอดเงินขายในปีที่ผ่านมาตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป หรือ (๒) ผู้ประกอบธุรกิจสามรายแรก ในตลาดสินค้าใดสินค้าหนึ่ง หรือบริการใดบริการหนึ่งที่มีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมารวมกันตั้งแต่ร้อยละเจ็ดสิบห้าขึ้นไป และมียอดเงินขายในปีที่ผ่านมาแต่ละรายตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป ความในวรรคหนึ่ง (๒) มิให้ใช้บังคับกับผู้ประกอบธุรกิจรายใดรายหนึ่งที่มีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมาต่ำกว่าร้อยละสิบ” จึงต้องพิจารณาขอบเขตตลาด (Market Definition) ใน ๒ ด้าน ได้แก่

(๑) ด้านสินค้าหรือบริการ (Product Dimension) ช่องทางการเผยแพร่ภาพยนตร์จากผู้ผลิตภาพยนตร์ไปสู่ผู้ชมภาพยนตร์ ประกอบไปด้วย ๔ ช่องทาง ได้แก่ ๑. โรงภาพยนตร์ ๒. Home Entertainment เช่น ดีวีดี ซีดี บลูเรย์ Online Streaming ๓. ระบบเคเบิลแบบบอกรับสมาชิก (Pay TV) และ ๔. ฟรีทีวี (Free TV) เมื่อพิจารณาถึงลักษณะเฉพาะของการเผยแพร่ภาพยนตร์ผ่านทางโรงภาพยนตร์ การเข้าถึงกลุ่มผู้ชม การโฆษณา รวมถึงการทำกิจกรรมทางการตลาด มูลค่าต่อภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ ภายหลังจากนำภาพยนตร์เรื่องนั้นเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ ระยะเวลาการเผยแพร่ภาพยนตร์ในแต่ละช่องทาง ตลอดจนความรู้สึกและอารมณ์ที่ผู้ชมภาพยนตร์จะได้รับ จึงเห็นว่าการเผยแพร่ภาพยนตร์ผ่านทางช่องทางอื่นไม่สามารถทดแทนการเผยแพร่ภาพยนตร์ทางโรงภาพยนตร์ได้ ดังนั้น ขอบเขตตลาดสินค้าหรือบริการในกรณีนี้ คือ ธุรกิจการจัดฉายภาพยนตร์ผ่านโรงภาพยนตร์

(๒) ด้านภูมิศาสตร์ (Geographic Dimension) ผู้ประกอบธุรกิจโรงภาพยนตร์รายใหญ่ มีสาขาโรงภาพยนตร์ที่ครอบคลุมทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากประเด็นการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม (VPF) ซึ่งเป็นการเรียกเก็บเงินจากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ที่อยู่ในทุกภูมิภาคในประเทศไทย ครอบคลุมเกือบทุกจังหวัด ดังนั้น ขอบเขตตลาดด้านภูมิศาสตร์ในกรณีนี้ คือ ประเทศไทย

/เมื่อพิจารณา...

เมื่อพิจารณาส่วนแบ่งตลาดของธุรกิจการจัดฉายภาพยนตร์ผ่านโรงภาพยนตร์ในประเทศไทย ปี ๒๕๖๑ จากข้อมูลของกรมพัฒนาธุรกิจการค้าพบว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีรายได้รวม จำนวน X,XXX,XXX,XXX.XX บาท มีส่วนแบ่งตลาดคิดเป็นอันดับหนึ่ง คือ ร้อยละ XX.XX และผู้ถูกร้องที่ ๒ มีรายได้รวม จำนวน X,XXX,XXX,XXX.XX บาท มีส่วนแบ่งตลาดคิดเป็นอันดับสอง คือ ร้อยละ XX.XX และบริษัท จ. จำกัด มีรายได้รวม จำนวน XXX,XXX,XXX.XX บาท มีส่วนแบ่งตลาดคิดเป็นอันดับสาม คือ ร้อยละ X.XX ดังนั้น ผู้ถูกร้องที่ ๑ จึงเข้าข่ายเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๓ (๑) เนื่องจากมีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ร้อยละห้าสิบขึ้นไป และมียอดขายรายปีที่ผ่านมาตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป ขณะที่ผู้ถูกร้องที่ ๒ ไม่เข้าข่ายเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไป คือ การเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF ของผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นการกระทำ เข้าลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกระทำการในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ (๑) กำหนดหรือรักษา ระดับราคาซื้อหรือขายสินค้าหรือค่าบริการอย่างไม่เป็นธรรม...” และประกาศคณะกรรมการการแข่งขัน ทางการค้า เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการพิจารณาการกระทำต้องห้ามของผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด พ.ศ. ๒๕๖๑ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ ข้อ ๕ กำหนดว่า “การกำหนดหรือรักษาระดับราคาซื้อหรือราคาขายสินค้า หรือค่าบริการอย่างไม่เป็นธรรมมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๓) การกำหนดหรือรักษาระดับราคาซื้อ หรือราคาขายสินค้าหรือบริการให้คู่ค้าโดยเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม (Price Discrimination) โดยเป็นการกระทำกรณีหนึ่งกรณีใด ดังต่อไปนี้ (ก) กำหนดราคาซื้อหรือราคาขายสินค้าหรือบริการ ชนิดเดียวกันให้คู่ค้าต่างรายในราคาที่แตกต่างกัน โดยมีได้เป็นเหตุผลเนื่องมาจากเหตุผลด้านต้นทุน ปริมาณ คุณภาพ หรือคุณลักษณะอื่นใดของสินค้าหรือบริการ และไม่มีเหตุผลอื่นอันสมควร (๖) การกำหนด หรือรักษาระดับราคาซื้อหรือราคาขายสินค้าหรือค่าบริการในลักษณะอื่นอย่างไม่เป็นธรรม...”

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ เรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ทุกราย เพื่อสนับสนุนการลงทุนของผู้ถูกร้องที่ ๑ ในการเปลี่ยน ระบบการฉายภาพยนตร์จากระบบฟิล์มมาเป็นระบบดิจิทัล โดยทำสัญญาการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่เป็นระยะเวลา ๕ ปี แต่ไม่มีการทำสัญญาในลักษณะดังกล่าว กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อย จึงไม่มีกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดที่แน่นอน ซึ่งมีสาเหตุจากความแตกต่าง ในด้านจำนวน ความสม่ำเสมอ และโอกาสในการทำกำไรของภาพยนตร์ที่นำเข้าฉาย ปัจจุบันผู้ถูกร้องที่ ๑ อยู่ระหว่างพิจารณายกเลิกการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ไทย เพื่อช่วยเหลือวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้สามารถแข่งขันได้มากขึ้น ประกอบกับเมื่อพิจารณาข้อมูล ต้นทุนการเปลี่ยนเครื่องฉายเป็นระบบดิจิทัลและรายได้จากการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF ของผู้ถูกร้องที่ ๑ พบว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีต้นทุนการเปลี่ยนเครื่องฉายเป็นระบบดิจิทัล จำนวน X,XXX,XXX,XXX.XX บาท และมีรายได้จากการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จำนวน XXX,XXX,XXX.XX บาท แสดงให้เห็นว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ เก็บค่าธรรมเนียม VPF ได้น้อยกว่าต้นทุนการเปลี่ยนเครื่องฉายเป็นระบบดิจิทัล จำนวน XXX,XXX,XXX.XX บาท จึงยังรับฟังไม่ได้ว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีพฤติกรรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF อย่างไม่เป็นธรรม ดังนั้น การกระทำ ของผู้ถูกร้องที่ ๑ ไม่เข้าข่ายเป็นความผิดฐานใช้อำนาจเหนือตลาดอย่างไม่เป็นธรรมในการกำหนดหรือรักษา

ระดับราคาซื้อหรือขายสินค้าหรือค่าบริการอย่างไม่เป็นธรรมตามมาตรา ๕๐ (๑) ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการพิจารณาการกระทำต้องห้ามของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๕ (๓) (ก) กำหนดราคาค่าบริการชนิดเดียวกันให้คู่ค้าต่างราย ในราคาที่แตกต่างกัน และ (๖) การกำหนดหรือรักษาระดับราคาซื้อหรือราคาขายสินค้าหรือค่าบริการ ในลักษณะอื่นอย่างไม่เป็นธรรม

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ กระทำการใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่นในลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๗ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจกระทำการใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่นในลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๒) ใช้อำนาจตลาดหรืออำนาจต่อรองที่เหนือกว่าอย่างไม่เป็นธรรม (๓) กำหนดเงื่อนไขทางการค้า อันเป็นการจำกัดหรือขัดขวางการประกอบธุรกิจของผู้อื่นอย่างไม่เป็นธรรม...” จึงต้องพิจารณาว่า ๑. ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ เป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจตลาดหรือไม่ ๒. การกระทำนั้นเป็นการเอาเปรียบคู่ค้าอย่างไม่เป็นธรรมหรือไม่ และ ๓. การกระทำนั้นเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่นหรือไม่

ทั้งนี้ ประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการพิจารณาการกระทำอันเป็นผลเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่น พ.ศ. ๒๕๖๑ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ ข้อ ๕ กำหนดว่า “การกระทำความผิดตามมาตรา ๕๗ จะต้องส่งผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่น โดยจะพิจารณาจากความสูญเสียในทางเศรษฐกิจ (Economic Loss) ที่ปรากฏตามข้อเท็จจริง เช่น การสูญเสียรายได้ของผู้ประกอบธุรกิจ การสูญเสียมูลค่าตลาด (Market Value) ของสินค้าหรือบริการ การสูญเสียโอกาสในการผลิตสินค้าหรือบริการ เป็นต้น” ข้อ ๖ กำหนดว่า “การมีอำนาจตลาด ให้สันนิษฐานว่าผู้ประกอบธุรกิจที่มีส่วนแบ่งตลาดตั้งแต่ร้อยละ ๑๐ ขึ้นไปมีอำนาจตลาด โดยพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น จำนวนผู้ประกอบธุรกิจในตลาด จำนวนเงินลงทุน การเข้าถึงปัจจัยการผลิตที่สำคัญ ช่องทางการจัดจำหน่าย เครือข่ายในการประกอบธุรกิจ โครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นในการประกอบธุรกิจ และกฎระเบียบภาครัฐ เป็นต้น” ข้อ ๙ กำหนดว่า “การใช้อำนาจตลาดหรืออำนาจต่อรองที่เหนือกว่าอย่างไม่เป็นธรรม มีลักษณะดังต่อไปนี้ (๑) ผู้ประกอบธุรกิจมีอำนาจตลาดหรืออำนาจต่อรองที่เหนือกว่าผู้ประกอบธุรกิจอีกราย (๒) ผู้ประกอบธุรกิจใช้อำนาจตลาดหรืออำนาจต่อรองที่เหนือกว่าในการเอาเปรียบหรือจำกัดทางเลือกของคู่ค้าดังกล่าวอย่างไม่เป็นธรรม” และข้อ ๑๑ กำหนดว่า “การพิจารณาความไม่เป็นธรรมของการกระทำ ให้พิจารณาเกณฑ์ต่อไปนี้ประกอบกัน (๑) เป็นการกระทำที่ไม่เคยมีการปฏิบัติมาก่อนที่มีใช้การดำเนินการตามธุรกิจปกติ (๒) เป็นเงื่อนไขที่ไม่ได้กำหนดเป็นลายลักษณ์อักษรและมีได้แจ้งให้คู่ค้าทราบเป็นการล่วงหน้าภายในระยะเวลาอันตามสมควรตามแนวทางการค้าปกติของคู่กรณี (๓) เป็นการกระทำที่ไม่สามารถรับฟังได้ด้วยเหตุผลอันชอบธรรมในทางธุรกิจ การตลาด หรือเศรษฐศาสตร์ (๔) ปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง”

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีส่วนแบ่งการตลาดร้อยละ XX.XX และผู้ถูกร้องที่ ๒ มีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ XX.XX ในธุรกิจการจัดฉายภาพยนตร์ผ่านโรงภาพยนตร์ในประเทศไทย ปี ๒๕๖๑ จึงเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจตลาดตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการพิจารณาการกระทำอันเป็นผลเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่น พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๖

กรณีต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ มีการกระทำอันเป็นการเอาเปรียบคู่ค้าอย่างไม่เป็นธรรมหรือไม่ ทั้งนี้ ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ เรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ทุกรายเพื่อเป็นการสนับสนุนการลงทุนของผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ ในการเปลี่ยนระบบการฉายภาพยนตร์จากระบบฟิล์มมาเป็นระบบดิจิทัล โดยผู้ถูกร้องที่ ๑ ทำสัญญาการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่เป็นระยะเวลา ๕ ปี แต่ไม่มีการทำสัญญาในลักษณะดังกล่าวกับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อย ส่วนผู้ถูกร้องที่ ๒ ทำสัญญาการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่เป็นระยะเวลา ๕ ปีเช่นเดียวกัน และมีการทำสัญญาในลักษณะดังกล่าวกับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยบางราย ซึ่งสาเหตุที่ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยส่วนใหญ่ไม่มีการทำสัญญา เนื่องมาจากความแตกต่างในด้านจำนวนความสม่ำเสมอ และโอกาสในการทำกำไรของภาพยนตร์ที่นำเข้ามาฉาย ปัจจุบันผู้ถูกร้องที่ ๑ อยู่ในระหว่างการพิจารณายกเลิกการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ไทย เพื่อช่วยเหลือวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้สามารถแข่งขันได้มากขึ้น ส่วนผู้ถูกร้องที่ ๒ อยู่ในระหว่างจัดทำสัญญาการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยทุกรายให้เป็นลายลักษณ์อักษร และมีระยะเวลาในการเก็บค่าธรรมเนียมที่ชัดเจนแน่นอน ประกอบกับเมื่อพิจารณาข้อมูลต้นทุนการเปลี่ยนเครื่องฉายเป็นระบบดิจิทัลและรายได้จากการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF ของผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ พบว่าผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ เก็บค่าธรรมเนียม VPF ได้น้อยกว่าต้นทุนการเปลี่ยนเครื่องฉายเป็นระบบดิจิทัลกรณีดังกล่าวจึงยังรับฟังไม่ได้ว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ มีพฤติกรรมการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF อันเข้าลักษณะเป็นการเอาเปรียบผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยอย่างไม่เป็นธรรม

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไป ๑. ผู้ถูกร้องมีการกำหนดเงื่อนไขทางการค้าอันเป็นการจำกัดหรือขัดขวางการประกอบธุรกิจของผู้อื่นหรือไม่ ๒. การกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ไม่เป็นธรรมหรือไม่ และ ๓. การกระทำนั้นเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบการรายอื่นหรือไม่

ทั้งนี้ ประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวปฏิบัติในการพิจารณาการกระทำอันเป็นผลเสียหายแก่ผู้ประกอบการรายอื่น พ.ศ. ๒๕๖๑ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ ข้อ ๕ กำหนดว่า “การกระทำความผิดตามมาตรา ๕๗ จะต้องส่งผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบการรายอื่น โดยจะพิจารณาจากความสูญเสียในทางเศรษฐกิจ (Economic Loss) ที่ปรากฏตามข้อเท็จจริง เช่น การสูญเสียรายได้ของผู้ประกอบการ การสูญเสียมูลค่าตลาด (Market Value) ของสินค้าหรือบริการ การสูญเสียโอกาสในการผลิตสินค้าหรือบริการ เป็นต้น” ข้อ ๑๐ กำหนดว่า “การกำหนดเงื่อนไขทางการค้าอันเป็นการจำกัดหรือขัดขวางการประกอบธุรกิจของผู้อื่นอย่างไม่เป็นธรรม มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๑) การกำหนดเงื่อนไขทางการค้าที่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ระหว่างลูกค้าต่างรายหรือพื้นที่การทำธุรกิจที่แตกต่างกัน...” และข้อ ๑๑ กำหนดว่า “การพิจารณาความไม่เป็นธรรมของการกระทำ ให้พิจารณาเกณฑ์ต่อไปนี้ ประกอบกัน (๑) เป็นการกระทำที่ไม่เคยมีการปฏิบัติมาก่อนที่มีใช้การดำเนินการตามธุรกิจปกติ (๒) เป็นเงื่อนไขที่มีได้กำหนดเป็นลายลักษณ์อักษรและมีได้แจ้งให้คู่ค้าทราบเป็นการล่วงหน้าภายในระยะเวลาอันตามสมควรตามแนวทางการค้าปกติของคู่กรณี (๓) เป็นการกระทำที่ไม่สามารถรับฟังได้ด้วยเหตุผลอันชอบธรรมในทางธุรกิจ การตลาด หรือเศรษฐศาสตร์ (๔) ปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง”

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ กำหนดเงื่อนไขในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายใหญ่กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยในอัตราที่แตกต่างกัน มีสาเหตุมาจากความแตกต่างด้านโอกาสในการทำกำไร

/และปริมาณ...

และปริมาณของภาพยนตร์ที่ผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์นำเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ของผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ ที่ส่งผลโดยตรงต่อความคุ้มค่าในการลงทุนเปลี่ยนเครื่องฉายเป็นระบบดิจิทัลซึ่งเป็นไปตามหลักทางการค้าปกติทั่วไป ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาความไม่เป็นธรรมหรือไม่มีเหตุผลอันสมควรประกอบการกระทำ เห็นว่า ค่าธรรมเนียม VPF ทั้งหมดที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ เรียกเก็บจากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในปัจจุบันน้อยกว่าจำนวนเงินที่ได้ลงทุนเปลี่ยนเครื่องฉายเป็นระบบดิจิทัล อีกทั้งผู้ถูกร้องที่ ๑ อยู่ระหว่างพิจารณายกเลิกการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม VPF จากผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ไทย และผู้ถูกร้องที่ ๒ อยู่ระหว่างจัดทำสัญญาการเก็บค่าธรรมเนียม VPF กับผู้ผลิตหรือผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์รายย่อยทุกราย ให้เป็นลายลักษณ์อักษรและมีระยะเวลาในการเก็บค่าธรรมเนียมที่ชัดเจนแน่นอน การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ จึงสามารถรับฟังได้ด้วยเหตุผลอันชอบธรรมในทางธุรกิจ การตลาด หรือเศรษฐศาสตร์

ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ ไม่เข้าลักษณะเป็นผู้ประกอบธุรกิจกระทำการใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่นในลักษณะใช้อำนาจตลาดในการเอาเปรียบหรือจำกัดทางเลือกของคู่ค้าอย่างไม่เป็นธรรมตามมาตรา ๕๗ (๒) และไม่เข้าข่ายเป็นการกำหนดเงื่อนไขทางการค้าอันเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรระหว่างลูกค้าต่างรายตามมาตรา ๕๗ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวปฏิบัติในการพิจารณาการกระทำอันเป็นผลเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่น พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๙ และข้อ ๑๐ (๑)

มติคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้ามีมติเป็นเอกฉันท์ เห็นว่า พฤติกรรมการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบริการเครื่องฉาย (VPF) ของผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ ไม่เข้าลักษณะเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกระทำการในลักษณะกำหนดหรือรักษาระดับราคาซื้อหรือขายสินค้าหรือค่าบริการอย่างไม่เป็นธรรม ตามมาตรา ๕๐ (๑) และไม่เข้าลักษณะเป็นการใช้อำนาจตลาดในการเอาเปรียบหรือจำกัดทางเลือกของคู่ค้าอย่างไม่เป็นธรรมและไม่เข้าข่ายเป็นการกำหนดเงื่อนไขทางการค้าอันเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรระหว่างลูกค้าต่างรายตามมาตรา ๕๗ (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงยุติเรื่อง

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔